

ספר ה "תשובה".

עניין "פה ושם". את ה "שם" אנו לא כל כך מכירים, כמו שמכירים מה ש "פה". פה יש פינת אושר, הידעת כי אי "שם" קיימת פינת אומללות? וכן כאשר מסתכלים "אחרת". פה יש פינת אומללות, הידעת כי אי "שם" קיימת פינת אושר? ובשלב מתקדם אנו נגלה, כי גם "פה" מושפע במידה מסויימת מ "שם". כלומר למרות כל האושר יש מה לפסול. או למרות כל הסבל יש למצוא יתרון. כי גם "פה" שהוא מציאות לעצמו, ייתכן מאוד שהוא מושפע מ "שם". ומעשה בזוג העומד להתארס, והנה שואל הבחור לאותה בחורה, האם האבא שלה, דרכו היה לתת לה מכות? ותען, לא מתוך אכזריות אלא עם כוונות טובות.. לא חשוב מה היה! העיקר, שהיא כן קבלה מכות בהתפתחות שלה. ויען הארוס שלה.

יש בידך אם כן פינת אומללות מסויימת בחיים שלך, בתהליך ההתפתחות שלך! ואם מדייקים שייך לומר כי פינת אומללות זו, יש בה בחינת "בלעדיות" שהיא ממש בהתאם לפרטיות שלך! אבל מה שלא שמת לב אליו, כי ב "שם" בפינת חיים שלך, התפתחה "פינת אושר" וייתכן שהיא פינת אושר "בלעדית" מותאמת לך.

ישראל גם הם שינו שייכות, מ "עבדות" ל "חירות". ויש לקחת בחשבון, כי כל המשנה השתייכות הנו מפסיד היתרון/החיסרון שהיה כלול בהשתייכות הקודמת.

אותו בחור מודיע לארוסתו, דעי לך! כי פינת האושר שהייתה לך בבית אבא, לא תמצאי אותה בחיים החדשים. את עלולה לחשוב, אדם מתחתן להוסיף אושר, מה זאת אומרת, להפסיד פינת אושר? אכן, יש לעשות תיקון טעות, במה שאת חושבת.

אם נתבונן בכל המעשים הפחותים, מה גורם לו לאדם להחזיק באותה דרך פסולה? התשובה, "שם"! **היתרון שאנו מחזיקים בו "שם", מעכב לוותר על הפסול "פה"**. נמצא שמי שרוצה לשוב בתשובה צריך להסתכל "פה" ו "שם". וחשוב בשביל לצאת מהשתייכות מסויימת, לסגור חשבון עם "פה" ו "שם".

והנה יש שני סוגים. יש הנבוכים ויש היודעים מה שהם עושים.

אגב! בכל מקום שאנו אומרים יש כאלו (למשל, הנבוכים) ולעומתם כאלו (למשל, היודעים מה שהם עושים), שייך לראות באדם עצמו, ימים הוא כך וימים הוא כך. לפעמים ולפעמים, זה כל האדם! הנבוכים מה עושים? נלחמים עם "פינת האומללות" עד שמחלישים אותה. והנה כשמגיעים ל "פינת האושר" מוצאים אותה חלשה. ואז משקיעים במיטבם לחזק "פינת האושר". והנה כשמגיעים ל "פינת האומללות" מוצאים אותה מחוזקת. ושבים להילחם בה... וכן מ "פה" ל "שם", ומשם לפה! נבוכים הם!

לא כן אותם היודעים מה שהם עושים. הם כבר בעלי ניסיון ומכירים איך זה מתפקד! ואז לעניין מסוים אומדים אותו, כי כדאי לסבול עבורו כך וכך, ובלבד שיעלה בידנו כך וכך. ובהשתייכות אחרת, הם ידונו אחרת "לא מדובשיך ולא מעוקציד".

הם יוותרו על "פינת היתרון" (דובשיך), והעיקר שלא ימצאו עצמם שייכים ל "פינת החסרונות". על כל פנים "ימים ידברו", קשה מכולם! שהוא השלב מהחיים, כאשר האדם נקלע לימי החסרון מהרמה שחיה בה מקודם.

למרות שישראל במדבר היו דור דעה, ומתחילים חיים חדשים באכילת לחם מן השמים... בכל זאת ידעו לפסול המן. ולשבח "פינת האושר" שהייתה להם בחיי העבדות.

הנה, בני ישראל כשיצאו מעבדות לחרות? האוכל שלהם, היה לחם מן השמים. חיים חדשים. השתייכות שלא השתייכו אליה! אכן מן הנכון לנתק עצמם מפינת האושר שהייתה להם בהשתייכות הקודמת. אלא ש...

וְהָאִסְפָּסָף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאַוּ תַּאֲוָה וַיָּשֻׁבוּ וַיִּכְּבוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יַאֲכִלֵנוּ בָּשָׂר: זָכְרָנוּ אֶת הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקֶּשֶׂאִים וְאֶת הָאֲבִטָּחִים וְאֶת הַחֲצִיר וְאֶת הַבָּצְלִים וְאֶת הַשּׁוּמִיּוֹת: וְעַתָּה נִפְשָׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כָּל בְּלִתִּי אֶל הַמָּן עֲיִינֵנוּ: וְהַמָּן כֹּזֵרַע גָּד הוּא וְעֵינֵנוּ כְּעֵין הַבְּדֹלַח: לְמִי שְׂבָאֵם רֹצֵה לְשׁוֹנוֹת הַשְּׂתִיכּוֹת, כֹּל עוֹד מַחֲזִיק בְּפִינַת הָאוֹשֶׁר שֶׁל פֶּעַם, אֵין בִּידוֹ תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה. תְּשׁוּבָתוֹ הִיא "תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה", כֹּאשֶׁר מִסְכִּים לוֹוֹתָר... לְהוֹדוֹת כִּי הִיתְרוֹן שְׁעֹזֵב אַחֲרָיו אִמּוֹר לְהִיּוֹת מִחוּץ לְהַשְּׂתִיכּוֹת שְׂאוֹתָה חֵי הַיּוֹם. אַחֲרֵת... אֵינוֹ שׁוֹנֶה מִ"זָּכְרָנוּ אֶת הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקֶּשֶׂאִים וְאֶת הָאֲבִטָּחִים וְאֶת הַחֲצִיר וְאֶת הַבָּצְלִים וְאֶת הַשּׁוּמִיּוֹת"

ומתי בני ישראל באמת יצאו מכל זה? כאשר הגיעו לשלב "היום גְלוּתִי אֶת חֶרְפְּת מִצָּרִים מְעַלְיָכֶם". שאז יצאו וניתקו עצמם מכל וכל מהשתייכות החיים הראשונים.

ולאור כל הנזכר נדע איך להשתייך להשתייכות הרצויה, ואיך לצאת מהשתייכות הבלתי רצויה. כי זה שאדם תקוע בהשתייכות מסויימת או תקוע מחוץ לאיזו השתייכות, ואינו מצליח לחדור לאותה השתייכות. כל זה תלוי בהתאמות מפה לשם ומשם לפה. בשפת חז"ל "מעשיך יקרבוד, ומעשיך ירחקוד".
לכתיבה ולחתימה טובה לכולנו...